

[Erik Eriksen.]

af et kunstigt højt Prisniveau, at Regeringen arbejder i Retning af bestemt fastlagte Indtjeningsmuligheder Erhvervene imellem, og at Regulerings- og Beskæftigelsespolitikken skal løse Problemet. Jeg har ikke noget imod, at De samvirkende Fagforbunds Formand ude i Landet synger Hymner til Regeringens Pris — herinde gør han det jo ikke — for dens Indsats paa disse Omraader, men alligevel maa det dog vist siges, at en Regering, der har siddet i en saa lang Aarrække som den nuværende, maa i Dag kunne dømmes efter sine Geringer, efter de Resultater, den har opnaaet.

Jeg saa forleden Dag en Udtalelse af Socialministeren — det var i Forbindelse med en af de mange kritiske Røster, der har lydt imod Loven om Forbud mod Overarbejde —, at vi skulde være glade, hvis vi kunde nøjes med det Indgreb, som denne Lov betød. Ministeren har jo nu faaet sit særlige Departement for Arbejdsløshed, et Tidens Tegn, som ogsaa hører med i Billedet af det nye Danmark; saa jeg benytter Lejligheden til at spørge, om der er anderledes drastiske Foranstaltninger under Overvejelse end Loven om Forbud mod Overarbejde, eller i det hele taget, hvad Socialministeren paa disse Omraader har tænkt sig der videre skulde gøres. Det forekommer mig at have overordentlig stor Interesse, om man med Henblik paa Ungdomsarbejdsløsheden har tænkt paa det Problem, som det ærede Medlem Hr. Hauberg i Sommer engang kaldte for „Minus-Individerne“. Det er meget godt, der er Love om Nødhjælpsarbejder, at vi har dem at henvise til, men de kan nu engang aldrig blive andet end et ringe Surrogat. Spørgsmaalet er, hvorledes Regeringen vil bære sig ad med at faa de arbejdsløse — og her tænker jeg i ganske særlig Grad paa de unge — ind i det produktive Arbejde. Naar Talen er om disse unge, der aldrig faar Chansen for at lære Arbejdet at kende, saa spørger jeg: Kan og vil Regeringen fortsat hævde, at det er en Sag imellem Organisationerne, hvis disse Organisationer tilrettelægger Betingelserne for Arbejde saadan, at det umuliggøres? Det hører med i Billedet af det nye Danmark at fastslaa, at paa Basis af Statsmagtens Indgreb paa en Række Omraader af Erhvervslivet, lige fra Valutalovgivning til alle dens Forgøring og Administration til de af samme Statsmagt autoriserede Lønsatser gennem Fastsættelse af Lønningerne ved Lov o. s. v. har Regeringen sat det private Erhvervslivs Folk ud af Spillet og har selv paataget sig

Ansvar for Beskæftigelsen eller rettere sagt Arbejdsløsheden.

Jeg skal derfor slutte med at sige, at det staar for mig saadan, at det nye Danmark er ikke særlig tiltalende, saadan som vi ser det paa Overgangsstadiet. Det er min Opfattelse, at paa dette System kan hverken Samfundet eller Ungdommen bygge sin Fremtid. Et System, der bygger paa erhvervsmæssig Ulighed, daarlige Startmuligheder for Ungdommen, stigende Skatter, Arbejdsløshed, kunstig Dyrtdid — det kan kun ende i een eneste Ting: sin egen Katastrofe.

Alfred Jensen: Spørgsmaalet om Prisstigningen, der i disse Tider optager hele den danske Befolkning, og som for øvrigt ogsaa har lagt Beslag paa en hel Del af Finanslovdebatten, har foruden at fremkalde Spekulationer over, hvorledes man skulde træffe Foranstaltninger imod denne Prisstignings Virkninger, gjort den gamle Tale om Pristallet som det virkelige Udtryk for Prisniveauet aktuelt igen. Befolkningen, navnlig de store Dele af den, der lever af Lønninger eller Indtægter af lønmæssig Karakter, kan jo ikke være helt ligegyldig over for, om Pristallet, som udarbejdes af Statistisk Departement, er i Overensstemmelse med de virkelige Forskydninger inden for Prisniveauet. Selv om Lønningerne stort set ikke reguleres i Forhold til Pristallet, saa ved vi dog, at Pristallet har en afgørende Betydning for Krav om Lønforhøjelser og ogsaa for Bedømmelsen af disse Kravs Berettigelse, og den arbejdende Befolkning har derfor en vis Interesse i, at de Beregninger, der foretages af Statistisk Departement, foretages paa et reelt og nøgternt Grundlag.

Den Kritik, der har været rettet imod Pristallet, har altid gaaet ud paa, at det Budget, der benyttedes som Udgangspunkt, ikke faldt sammen med det Budget, som en Arbejder havde til sin Raadighed. Udgangspunktet i 1914 var 2 000 Kr., et Tal, der ligger betydeligt over den Gennemsnitsindtægt, en Arbejder dengang havde, idet denne laa mellem 1 400 og 1 500 Kr. De tilsvarende Tal, som Departementet benytter sig af, er i Aar 3 564 Kr., og det er denne Indtægt, som ikke svarer til det, de gennemsnitlige Arbejderindtægter ligger paa. Det er derfor, denne Kritik faar fornyet Aktualitet. Det synes, som om Det statistiske Departement ogsaa har sin Opmærksomhed henvendt herpaa, for i den sidst udsendte Bog med Meddelelser om Husholdningsregnskaber, der er fra 1931,